

Dag Allemaal,

De natuur blijft ons eraan herinneren, hoe kwetsbaar wij zijn. Met Taifoen Haiyan bijvoorbeeld, die duizenden mensen zo wreed van het leven beroofde en de huizen van honderdduizenden Filippijnen verwoestte. Al staan we machteloos tegenover de lijdende mensheid, toch moeten we doen wat we kunnen, al is het weinig, in de hoop dat we toch enkele mensen daar weer kunnen doen glimlachen, door hun een kans te geven om weer te dromen en te hopen op een toekomst. Ook dat zien wij elke dag gebeuren, en wij danken elk van u omdat u dit mogelijk maakt ! Nu het jaareinde nadert, wil ik alle gulle schenkers aan het Werk der Broden Vrede en Vreugde toewensen, met Kerstmis en gedurende heel het komende jaar 2014 ! Een zalig kerstfeest en een gelukkig nieuw jaar !

Giri en zijn team in Bahjoi

Zoals we in onze vorige nieuwsbrief uitlegden, is het nieuwe team van sociale werkers in Bahjoi zijn weg aan het vinden in de dorpen. Drie van hen, Giri, Pramanik en Sardarji, vormen een goed team. Ze zijn aan hun opdracht begonnen ! Giri is de verantwoordelijke en hij doet wat hij kan om alles goed te laten verlopen.

Er is binnen de korte tijdspanne van drie maanden al vooruitgang gemaakt. Zo is er een aanvang gemaakt met veldwerk in 20 dorpen, waar naar schatting 60.000 mensen wonen. We zijn een selectie aan het opstellen van nog 20 andere dorpen, waarbij als criterium geldt om te behoren tot het dorpenproject van het Werk der Broden: dat we de mensen die het dat meest verdienen moeten kunnen helpen!

« Nadat we de omgeving hadden verkend, hebben we de dorpen uitgekozen met de grootste economische achterstand. De bewoners zijn erg arm en behoren tot lage kasten. We zijn de dorpsleiders gaan opzoeken, legden hen uit wat we van plan zijn en wat onze opdracht inhoudt, en motiveerden hen om mee te werken. De dorpsbewoners zijn erg onvoorspelbaar. Na zo'n ontmoeting zeggen ze dat ze klaar zijn om zich aan te sluiten bij de zelfhulpgroep, maar als we de volgende keer langskomen zeggen ze dat ze er niet aan willen meedoen... Het is alsof een negatieve kracht hen ervan weerhoudt om vooruit te

Zoals elk jaar wordt Kerstmis met veel enthousiasme gevierd op de school.

gaan. Ze zijn echt moeilijk te overhalen. We organiseren nu bijeenkomsten met de dorpen: mannen, vrouwen en jongeren. We willen hen allemaal bij ons programma betrekken. We zoeken vooral jongens en meisjes die een paar jaar naar een lagere school zijn geweest, zodat we hen kunnen inzetten om de maatschappij geleidelijk te helpen veranderen. We hebben echt veel geduld nodig – en doorzettingsvermogen » zegt Giri.

Poppenkast

Het is een universeel gegeven dat vreemdelingen met wantrouwen worden bekeken door de plaatselijke bevolking. In dorpen waar mensen generaties lang het slachtoffer zijn geweest van uitbuiting door de machtigen, wordt het als onbegrijpelijk ervaren dat er vreemden kunnen opduiken die hen willen redden, zonder daar enig persoonlijk voordeel uit te willen halen !

Om deze barrière tegen buitenstaanders neer te halen moeten we dicht bij de levens

van de mensen komen, hen laten voelen dat we er zijn voor hen, niet om hen uit te buiten maar om hen te helpen hun levens op te bouwen. Om hun uit te leggen wat onze opdracht is, en onze visie, hebben we een « poppenkast » georganiseerd in de dorpen. Ontspanning en bewustmaking tegelijk ! Een team specialisten uit Lucknow (hoofdstad van Uttar Pradesh, 350 km van het project) is naar de dorpen overgekomen om dit programma op te voeren. het thema was « *Stop drinking, start living* » en hoe SHG een gebroken gezin weer kan opbouwen vanaf nul. In vele van deze dorpen stoken de mannen zelf sterke drank in hun huizen en dat eindigt in ellende en ziekte. Het leek ons even belangrijk om hen ervan bewust te maken dat dit geen goede zaak is, want vele gezinnen, vooral de vrouwen en kinderen, lijden hieronder.

Vervolgens moesten we hun nieuwe hoop bieden, met microkredietprogramma's. Het team uit Lucknow bereidde hele poppenspel-programma's voor op basis van dit onderwerp en op een bepaald punt in de voorstelling gaven de mensen van het *Werk der Broden* dan meer uitleg over hun opdracht en over de manier waarop de zelfhulpgroepen hun levens op een hoger niveau kan tillen. Vele dorpingen kwamen de voorstelling bekijken. Dit was een prima introductie voor onze projecten en onze aanwezigheid in hun dorpen. Hoewel India wel eens het land van de poppenkast wordt

genoemd, moet het land de onbegrensde mogelijkheden van het poppenspel nog leren kennen. De vroegste vermelding van de kunst van het poppenspel staat in de Tamil-klassieker « *Silappadikaaram* », die is geschreven rond de 1ste of 2de eeuw voor Christus. De oude hindoeïsten zwaaiden poppenkastspelers veel lof toe. Ze legden een verband tussen de almachtige god en de poppenkastspeler en tussen het hele universum en de poppenkast.

De zelfhulpgroep van Kamdhenu

Een groepje jonge meisjes die een basisopleiding snit en naad hadden gevolgd aan het beroepsopleidingscentrum van de Sint-Antoniusschool wilde een bedrijfje beginnen.

Daarom had het *Werk der Broden* ervoor gezorgd dat ze een specifieke opleiding kregen om te leren tassen te stikken. Na afloop van de opleiding gaf Prathma bank hen een bestelling voor 550 handtassen en een ongelimiteerd aantal schooltassen. Ze grepen deze kans aan en vormden hun eigen zelfhulpgroep, met een maximaal aantal deelnemers van 13. Ze noemden hun groep « *Kamdhenu* ». Deze naam kan vertaald worden als *De Miraculeuze overvloedige Koe*, die zorgt voor alles wat haar eigenaar wenst.

Kamdhenu leende 30.000 roepies van de bank, huurde een kamer in het dorp en begon

te werken van 11u30 tot 15u30, de tijd die de meisjes kunnen vrijmaken tussen hun huishoudelijk werkzaamheden door. Ze hadden allemaal hun eigen naaimachine, die ze met korting hadden kunnen kopen van het zelfhulp-groepenproject, na afloop van hun opleiding. Ze maakten elk twee tassen per dag en verdienden daarmee 160 roepies (2 euro's). Tegen het einde van de eerste maand konden zij hun lening te-

rugbetalen en wat geld voor zichzelf beginnen te sparen. Ze zijn heel blij met hun activiteit en ze dromen ervan om ze te laten groeien !

Vorbereitung van het examen voor de centrale jury

De eerste lichting van de Sint-Antonius-school zit nu in de 10de klas en is zich aan het

Pradeep heeft goede hoop

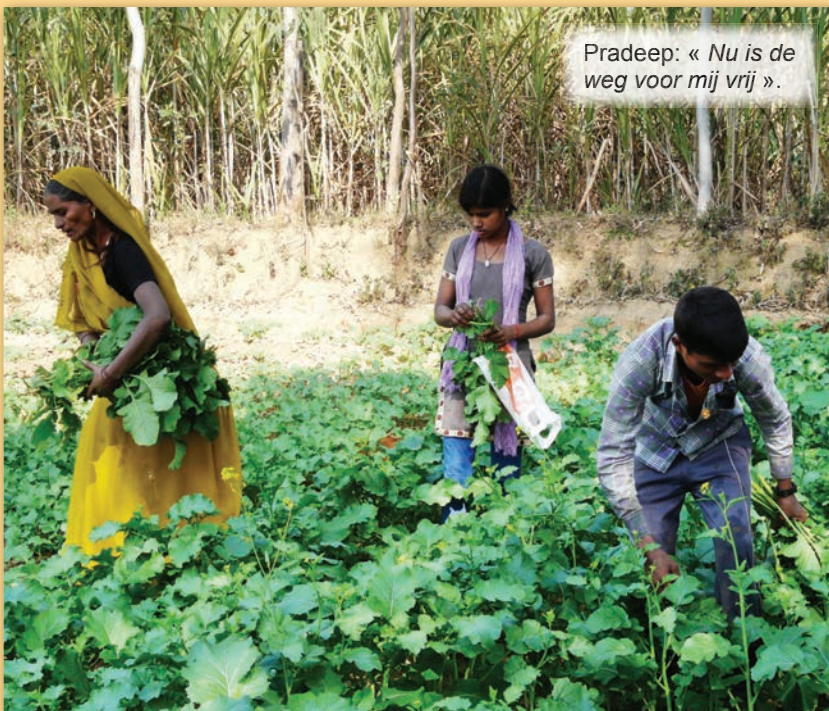
Pradeep kwam 10 jaar geleden voor het eerst naar de Sint-Antonius-school, toen die pas was opgericht. Hij was toen vijf jaar.

Hij zit nu in de negende klas en hij is een uitstekende student. Telkens als ik hem zie, heeft hij een brede glimlach om zijn lippen. Die glimlach verbergt de pijn en de problemen waarmee hij dagelijks te kampen heeft. Academisch steekt hij met kop en schouders boven al zijn klasgenoten uit en hij motiveert en helpt zijn zussen, opdat zij het ook goed zouden doen. Dit is wat hij over zichzelf kwijt wil:

« Ik woon in Dugawar met mijn moeder, twee zussen en een oudere broer. Mijn vader werd een paar jaar geleden ziek. De diagnose luidde: tuberculose. We verkochten een stuk land om hem te laten behandelen. We hebben hem van het ene ziekenhuis naar het andere gebracht, maar de behandeling was niet doeltreffend en vorig jaar is hij gestorven, op de leeftijd van 42 jaar. Hoewel we slechts een klein stuk grond bezaten (0.25 hectare), had mijn vader altijd hard gewerkt om voor ons te zorgen en te voorzien in de noodzakelijkste levensbehoeften. Toen hij ziek werd, ging ons gezin door een ellendige periode, maar het zou nog erger worden. Zonder onze vader en zonder geld leek onze toekomst echt hopeloos. Op dat moment dacht ik dat ik de school niet zou kunnen afmaken, dat ik zou moeten gaan werken om te zorgen voor mijn moeder en zussen. Mijn broer wist dat ik graag naar school ga en goed studeer. Daarom besloot hij zelf van school te gaan. Hij wilde niet dat ik dat ook zou doen. Nu heeft hij alle dagen werk in de suikerfabriek hier in de buurt. Na school bewerken we allemaal samen het land. De Sint-Antonius-school sponsort de onderwijskosten voor mijn zussen en mij, en omdat we allemaal hard werken hebben we intussen weer een normaal leven. Mijn zus, die een oorinfectie had gekregen toen ze nog klein was, en die we niet hadden laten behandelen omdat het ons aan geld ontbrak, klaagde al een tijdlang dat ze slechthorend was. Toen de school dat vernam, kregen we geld voor haar operatie. In september is ze geopereerd en nu kan ze weer horen. Ze is zo gelukkig !

Nu zie ik dat de weg die voor mij ligt vrij is. Ik zal mijn studies kunnen voortzetten. Er is dus hoop voor onze toekomst! Als ik hieraan denk, vraag ik me altijd af wat er zou gebeurd zijn als de Sint-Antonius-school er niet geweest was, of als de mensen die ons en de school helpen er niet waren geweest? Ik ben heel dankbaar, niet alleen voor mij maar voor al degenen die door het Werk der Broden worden gesteund. Ik zal dit weldadige gevoel nooit vergeten... ik hoop dat ik dit op de één of andere wijze zal kunnen terugbetalen ? »

Pradeep: « Nu is de weg voor mij vrij ».

voorbereiden op de examens voor de centrale jury in maart 2014. Ze zijn met niet minder dan 37 studenten! De plaats waar ze de examens moeten afleggen is een andere school die verbonden is aan hetzelfde Bestuur, waarschijnlijk in *Moradabad* of *Sambhal*, de dichtstbijzijnde steden op de lijst die het Bestuur ons voorstelde.

De stedelijke scholen hebben een hoog niveau, beschikken over goed personeel en vragen veel schoolgeld. Ze laten alleen de beste leerlingen toe, na een onderhoud met zowel de kinderen als hun ouders. In een afgelegen streek als *Dugawar* is het een moeizame strijd om onderwijzers te vinden, en zijn veel van de kinderen de eerste generatie die onderwijs geniet.

De leerlingen moeten allemaal dezelfde vragen beantwoorden, op formulieren die van het centrum komen. De evaluatie gebeurt door een andere school, door anonieme leraars. De voorbereiding geeft op onze school dan ook aanleiding tot heel wat spanning en inspanning. Hoewel we ons ervan bewust zijn dat deze examens zeer belangrijk zijn, is dat minder het geval met de ouders... Toen de school in juli weer begon, moest ons personeel een aantal leerlingen thuis gaan ophalen, omdat hun ouders hen thuishielden om op het veld te werken of huishoudelijk werk te doen.

Vele van deze kinderen gaan na schooltijd elke dag op het veld werken in plaats van te studeren. Om hen toe te laten zich toch voor te bereiden op hun examens heeft het bestuur voorgesteld om hen op school te laten studeren. Er zijn speciale avondlessen voor hen georgani-

seerd, bij leraars die op de campus verblijven. 10 jongens en 3 meisjes die extra hulp nodig hebben zijn vanaf oktober op school gebleven. Degenen die uit *Dugawar* komen 's avonds voor de speciale lessen en gaan 's avonds weer naar huis.

De meisjes logeren in de personeelsverblijven en de jongens in één van de klaslokalen. De zondagen brengen ze telkens thuis door.

De bereiding van het avondmaal. *Munaseer* (uit de 10de klas) is de leider van de jongensgroep.

« Wij zijn zo gelukkig dat onze dromen nu waarheid kunnen worden ».

Kamdhenu SHG

BIC : CPHBBE75 — **IBAN** : BE90 1262 0485 0532
(Fiscaal attest, 40€ min.). **Werk der broden** vzw,
A. Delzennestraat 9, 7800 Aat. <http://www.WerkDerBrodren.org>